

GÉCZI JÁNOS

... alatt.

GÉCZI JÁNOS (1954) Balatonalmádi

Akár a fáslit,
jobbról balra haladva
tekerem le a mondatokat,
lefejtve sorra a szövegsávokat
az alakjáról. Az utolsó verssor
zárópontja után,
mely koppanva hull alá
a nyers kőre,
ott áll ő, homokrajzolat
archaikus mosollyal az arcán,
akként, ami maradt belőle
a szöveg alatt.

Á.

Úgy találom, az **Á** elmozdíthatatlan.
Tegnap a szájszélén hevert,
nyálfényesen, lélegzettől melegen,
éppen kimondva. **Á**. Valóban ennyi maradt
utána? Vagy mindössze szerettem volna,
hogy ott van, s azt, hogy ekképpen lehet
gondolni vissza rá? A lengőborda alatt
a görcs összecsup, akár egy colstokot.
Nem találom a kötelet, amelyet megrántva
a zsinórpaplásról alázuhan a vérvörös
függöny, hogy a színpad, huss, eltűnjön,
mint amely sosem volt és nem is lesz. **Á**.